

Arrest

nr. 221 749 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana en bezit u de Albanese nationaliteit. Uw vader A.M. (...) (O.V. 8.447.660) werd telkens hij naar de moskee ging, lastig gevallen door zijn neef M.H. (...). Deze man, een extreme moslim, vroeg aan uw vader om deel te nemen aan de oorlog in Syrië. Hij liet uw vader eveneens weten dat hij van u hetzelfde verwachtte. Indien jullie dit niet zouden doen, zou hij jullie vermoorden. Uw vader ging een drietal keer aangifte doen bij de politie. M. (...) werd later gearresteerd omdat hij een terroristische aanslag beraamde. Na de arrestatie van M. (...) werd uw vader belaagd door één van zijn vrienden. Omdat de bedreigingen bleven aanhouden, besloot uw vader in maart 2017 om Albanië te verlaten. Na zijn vertrek werd u tot drie keer toe aangesproken door dezelfde vriend van M. (...) die eerder uw vader bedreigd had. Hij vroeg waar uw vader was en verwachtte van u dat u in Syrië ten strijde zou trekken. U deed van deze bedreigingen geen aangifte bij de politie. Uw

moeder verkocht in oktober 2017 jullie winkel. Hierop verliet zij samen met uw twee minderjarige zussen I. (...) en M. (...) Albanië. U bleef nog enkele maanden in Albanië wonen in de hoop dat de situatie zou beteren. Hoewel er zich in de laatste vijf maanden van uw verblijf in uw land van herkomst geen problemen meer voordeden, verliet u Albanië op 7 januari 2018. U kwam in België aan op 17 januari 2018. Uiteindelijk verzocht u samen met uw ouders op 22 november 2018 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden door M.H. (...). Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanspraak legde u uw originele paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader A.M. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Na uw vertrek uit Albanië verbleef u eerst een periode in Italië zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Na twee en een halve maand reisde u verder naar België (CGVS, p. 6). Echter, toen u hier in juni 2017 aankwam nam u evenmin een actieve houding aan om hulp en/of bescherming te verkrijgen van de Belgische asielinstanties, integendeel. Het duurde tot 22 november 2018, i.e. bijna anderhalf jaar na uw aankomst in België, alvorens u uw nood aan bescherming kenbaar maakte ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Dezelfde bemerkingen kunnen voor uw zoon opgeworpen worden. Ook hij verbleef een periode in Italië alvorens jullie in België te vervoegen en ook hij diende in België niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 5). Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden van iemand die voor zijn leven vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. Jullie rechtvaardiging dat jullie geen asiel wilden aanvragen en dat jullie hoopten dat de situatie zou afkoelen (CGVS, p. 14 en 15; CGVS zoon A.M. (...), p. 12), overtuigt niet gelet op de ernst van de (doods)bedreigingen die jullie beweerden gekregen te hebben. Uw houding en deze van uw naaste familieleden, met name dat jullie in Italië niet om internationale bescherming verzochten en dat jullie in België geruime tijd wachtten alvorens een dergelijk verzoek in te dienen, kan dan ook op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Daarnaast kunnen er een aantal tegenstrijdige elementen opgemerkt worden tussen jullie verklaringen. Zo stelde u dat uw neef M.H. (...) u niet alleen in en rond de moskee aansprak om mee te gaan strijden in Syrië maar ook regelmatig naar uw woning toekwam (CGVS, p. 9). Uw zoon daarentegen verklaarde dat M. (...) u enkel aansprak aan de moskee, van eventuele bezoeken aan uw woning had hij geen weet (CGVS zoon A.M. (...), p. 7). Na de arrestatie van M. (...) stelde u dat zijn handlangers, als ze u per toeval op straat kruisten, u aanspraken om mee te gaan strijden in Syrië (CGVS, p. 13). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zijn handlangers elke dag naar jullie woning toekwamen om u onder druk te zetten (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7). Na uw vertrek uit Albanië stelde u voorts dat uw zoon problemen kreeg. Hij werd lastig gevallen door verschillende handlangers van M. (...) (CGVS, p. 14). Uw zoon daarentegen gaf aan dat hij door één handlanger van M. (...), telkens dezelfde persoon, werd aangesproken (CGVS zoon A.M. (...), p. 9 en 10). Hoewel uw echtgenote zei dat zijn problemen bleven aanhouden tot aan zijn vertrek uit Albanië – ze vermoedde dat hij werd lastig gevallen tot de dag voor zijn vertrek – (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 8 en 9), verklaarde A. (...) dat het laatste incident zich voordeed vijf maanden voordat hij Albanië ontvluchtte (CGVS zoon A.M. (...), p. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie problemen met M.H. (...) en diens entourage ten zeerste.

Ook betreffende uw pogingen om politiebescherming te verkrijgen voor uw problemen met M.H. (...) zijn er een aantal bevreemdende elementen terug te vinden in jullie verklaringen. U verklaarde dat u telkens u door M. (...) onder druk werd gezet naar de politie ging. Gevraagd of u dan elke keer dat hij u vroeg

om te strijden naar de politie ging, preciseerde u dat u niet elke keer ging, maar wel veel (CGVS, p. 11). Volgens uw zoon en uw echtgenote ging u evenwel slechts twee of drie keer naar het politiekantoor om de aanhoudende dreigementen van M. (...) aan te kaarten (CGVS zoon A.M. (...), p. 7; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7). Ook is het allerminst aannemelijk dat de politie, hoewel zij een onderzoek gestart waren naar M.H. (...) en zijn bende en heel wat verschillende voorbereidende onderzoeksdaeden, zoals het afnemen van verschillende getuigenverklaringen, hadden gesteld, u niet ondervraagd zou hebben over de problemen die u met M. (...) kende (CGVS, p. 13). Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde aangiftes bij de politie tegen uw neef M. (...) en bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met hem.

Gelet op het geheel van voorgaande rijzen er zeer ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van jullie problemen met uw neef M.H. (...) en zijn entourage.

Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt rijzen er immers ernstige twijfels bij de waarachtigheid van uw pogingen om bij de Albanese autoriteiten melding te maken van uw problemen met M.H. (...). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon de autoriteiten M. (...) en zijn bende oprolden, u geen stappen heeft ondernomen tegen zijn handlangers die de dans ontsprongen waren en die u na de arrestatie van hun leider onder druk bleven zetten (CGVS, p. 13). Ook uw zoon richtte zich nooit tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 14; CGVS zoon A.M. (...), p. 10). Uw opwerping dat de bescherming van de Albanese autoriteiten niet afdoende is (CGVS, p. 15; CGVS zoon A.M. (...), p. 12), overtuigt niet. In dit verband dient immers nogmaals onderstreept te worden dat M.H. (...) en zijn handlangers werden gearresteerd en veroordeeld, hetgeen blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 11-13) en de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het Hooggerechtshof in 2017 zijn initiële gevangenisstraf heeft omgezet in huisarrest. Dat M.H. (...) intussen op vrije voeten zou zijn, zoals u beweerde, doet geen afbreuk aan het feit dat hij gearresteerd en veroordeeld werd en dat de Albanese autoriteiten bijgevolg bereid en in staat zijn om tegen M.H. (...) en zijn entourage op te treden. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In uw specifieke situatie dient benadrukt te worden dat uit diezelfde informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten verschillende maatregelen namen tegen Albanese staatsburgers die radicale islamistische groeperingen steunen of willen deelnemen aan de gewapende strijd. Bovendien wordt Albanië samen met Kosovo gezien als de “kampioenen” van de repressieve aanpak. In beide landen werden door de politie in samenwerking met het parket en de geheime diensten arrestaties uitgevoerd en strafzaken opgestart tegen groepen die betrokken waren bij de rekrutering van Syriëstrijders, zoals dus ook gebeurde in het geval van uw neef M.H. (...) en zijn bende ‘Grupi i Hakut’ (CGVS, p. 11-13). Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Betreffende uw opwerping dat M.H. (...) heden opnieuw een vrij man is en de gevangenis kon verlaten omdat hij de bevoegde autoriteiten omkocht (CGVS, p. 12), dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat ook deze verklaringen niet overtuigen. Gevraagd waarop u zich baseerde om dergelijke

uitspraken te doen stelde u dat u op het nieuws altijd maar hoorde dat de Albanese rechters corrupt zijn, maar concrete aanwijzingen had u in dit verband evenwel niet (CGVS, p. 12). Bovendien stelt de beschikbare informatie dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voor wat betreft jullie verklaringen dat jullie niet willen terugkeren naar Albanië omdat jullie dochters hier in België naar school gaan en de taal reeds kennen (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 9) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart kan niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en uw nationaliteit worden immers niet betwist. ”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en uw nationaliteit worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling van de zaak

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn in bijzonder gebrekkig Nederlands opgesteld verzoekschrift in een eerste middel op “DE SCHENDING VAN DE PRINCIEPEN VAN RESPEKT VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, DE GOEDE ADMINISTRATIE, DE BILLIJKE PROCEDURE EN VAN HET CONTRADICTOIRE ALS ALGEMEEN RECHTSPRINCIPE”.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting. Daarbij stelt hij onder meer:

“Een voorstel van Europese directief betreffende de minimale normen aangaande de toekenningprocedure en het intrekken van de status van vluchteling in de lidstaten stelt in zijn artikel 8 :

"Op het einde van het persoonlijke onderhoud is de beambte minstens gehouden tot het voorlezen aan de ondervraagde, van het proces-verbaal van het onderhoud, met hoge stem om hem te kunnen vragen of hij akkoord gaat met de inhoud van dit proces-verbaal»;

Vervolgens betoogt hij:

"In dit geval, heeft de verzoeker de notities van het persoonlijk onderhoud ontvangen. Deze zijn echter in het Nederlands geschreven. De verzoeker begreep echter niet het onderwerp van de brief ontvangen van het CGVS, noch de inhoud ervan.

Van de verzoeker, van Albanese nationaliteit, mag niet worden verwacht dat hij de notities van het CGVS onderzoekt en opmerkingen maakt over de transcriptie van zijn hoorzitting.

Het eerste middel genomen uit de schending van de principes van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, de rechtvaardige procedure en het contradictoire, als rechtsprincipe is ernstig."

2.1.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij het CGVS verwijt dat de notities van het persoonlijk onderhoud en het schrijven waarmee deze notities aan hem werden overgemaakt werden opgesteld in het Nederlands.

Dient immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald."

Verzoeker verklaarde blijkens de in het administratief dossier opgenomen bijlage 26 tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand te verzoeken van een tolk Albanees. Hij werd ervan in kennis gesteld dat de taal waarin zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht zou worden het Nederlands was. Aldus was het CGVS ertoe gehouden om bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming de Nederlandse taal te gebruiken.

Op welke (bindende) juridische basis verzoeker meent dat de notities van het persoonlijk onderhoud en de begeleidende brief aan hem hadden moeten worden overgemaakt in een andere taal en hoe verzoekers rechten geschonden zouden zijn door de correcte toepassing vanwege het CGVS van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, kan dan ook niet worden ingezien.

Verzoeker toont verder op generlei wijze aan dat hij in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om binnen de termijn voor het indienen van onderhavig beroep, eventueel samen met zijn advocaat, de bijstand van een tolk te verkrijgen teneinde kennis te nemen van en opmerkingen te kunnen formuleren over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Derhalve is het *post factum* geuite verwijt

dat de notities van het persoonlijk onderhoud voor hem niet in het Albanees werden vertaald hoe dan ook niet dienstig.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op *“DE SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28.07.1951, HET ARTIKEL 26 VAN HET INTERNATIONAAL PART VAN NEW-YORK VAN 19.12.1966, HET ARTIKEL 14 VAN DE CONVENTIE VAN BEVEILIGING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN VAN 04.11.1950, HET ARTIKEL 4 VAN HET PROTOKOL NR. 4 VAN 16.11.1963 EN HET ARTIKEL 1 VAN HET PROTOKOL NR. 12 VAN 04.11.2000 TOT DE CONVENTIE VAN BEVEILIGING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN”*.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting, benadrukt daarbij dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet worden onderzocht en vervolgt:

“De asielaanvraag van de verzoeker werd niet door het CGVS onderzocht met de vereiste ernst en dit alleen wegens zijn Albanese nationaliteit.

Zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van de kandidaten vluchteling uit Albanië, hebben de Belgische Overheden al een negatief a priori ten overstaande van deze. Vooral omdat Albanië door de Belgische staat wordt beschouwd als een zogenaamd “veilig land”.

Door de betwiste beslissing te nemen, miskende het CGVS de voornoemde internationale conventies, aan de welke België toegetreden is.”

2.2.2. Verzoekers voormelde betoog kan niet worden gevolgd. Dat zijn verzoek om internationale bescherming louter omdat hij Albanees is niet of niet ernstig zou zijn onderzocht en dat het CGVS vooringenomen was en reeds bij voorbaat uitging van een negatieve beslissing, mist immers klaarblijkelijk iedere feitelijke grondslag.

Vooreerst betreft dit namelijk een loutere, manifeste en aperte miskenning van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier (waaronder de verklaringen van verzoeker en diens familieleden, de door verzoeker neergelegde documenten en de informatie in de map 'landeninformatie'). Uit de beslissing en het dossier blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming weldegelijk, terdege en op individuele en ernstige wijze werd onderzocht en dat de bestreden beslissing daarbij geschraagd is op de voormelde, in het in het administratief dossier opgenomen stukken.

Verzoeker brengt daarenboven geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.1.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op *“DE SCHENDING VAN HET ARTIKEL 57/6/2 §1 VAN DE VREEMDELINGENWET, HET ARTIKEL 14 VAN DE UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS VAN 10.12.1948, DE ARTIKELEN 1 EN 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28.07.1951, HET ARTIKEL 3 VAN DE EUROPESE CONVENTIE VAN DE RECHTEN VAN DE MENS VAN 04.11.1950 ALSOOK DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE MOTIVATIE VAN DE ADMINISTRATIEVE AKTEN”*.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting. Vervolgens poneert hij dat zijn verklaringen en deze van zijn ouders volkomen consistent zijn en haalt hij Franstalige rechtspraak aan.

Vervolgens betwist hij dat hij zich beroept op dezelfde asielmotieven als zijn vader en stelt hij dat hij zich baseert op persoonlijke daden van vervolging waarop het CGVS had moeten letten. Verzoeker vindt het dus ongepast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die het CGVS nam ten aanzien van zijn vader. Desalniettemin beroept hij zich vervolgens integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en informatie als deze die door zijn vader werden aangevoerd tegen diens weigeringsbeslissing.

Daarnaast doet verzoeker gelden dat ook hij niet op voorhand werd geconfronteerd met of in kennis werd gesteld van de informatie die het CGVS hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing en stipt hij aan dat hij gehoord werd zonder advocaat.

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.2. De Universele Verklaring van de rechten van de mens heeft verder slechts de waarde van een beginselenverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht. Derhalve is de verwijzing naar artikel 14 van voornoemde verklaring niet dienstig.

2.3.2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.2.6. Verzoeker is voorts de zoon van de heer A.M., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 229 862.

In de bestreden beslissing wordt blijkens de stukken van het dossier met recht gesteld dat verzoeker zich beroept op dezelfde asielmotieven als zijn vader. Waar verzoeker dit betwist in het onderhavige verzoekschrift en poneert dat hij zich baseert op persoonlijke daden van vervolging, kan niet worden ingezien en duidt hij niet nader over welke daden van vervolging het zou gaan. In zoverre verzoeker te dezen zou verwijzen naar de bedreigingen die ook hij zou hebben ondergaan in het kader van de problemen van zijn vader, kan worden opgemerkt dat deze integraal verweven zijn en voortspruiten uit de asielmotieven die zijn vader ten berde bracht.

Voor het overige blijkt dat verzoeker zich in het onderhavige verzoekschrift nagenoeg integraal beroept op dezelfde middelen, feiten en argumenten als deze die door zijn vader werden aangevoerd in het kader van diens beroep, bij de Raad gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 221 748 van 24 mei 2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het door verzoekers vader ingediende beroep geoordeeld als volgt:

"1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana en bezit u de Albanese nationaliteit. Zo'n drie jaar geleden startte uw echtgenote A. (...) een winkeltje waar ze ijs verkocht. Jullie zoon A. (...) (O.V. 8.745.500) hielp haar daarbij. In het najaar van 2016 vroeg uw neef M.H. (...), een oud legerofficier die in Irak en Bosnië had gevochten en die enkele jaren eerder in Syrië had deelgenomen aan de gewapende strijd aan de zijde van extremistische moslimgroeperingen, om met hem mee te gaan naar Syrië om Islamitische Staat te helpen. Hoewel u weigerde, bleef M. (...) u dit steeds opnieuw vragen: zowel in en rond de moskee in Tirana als bij u thuis bleef hij u onder druk zetten. Hij stelde dat u geen goede moslim was als u niet mee zou strijden. Omdat u bleef weigeren, bedreigde hij u met de dood: als u niet deelnam aan de oorlog in Syrië zouden u en uw naaste familieleden vermoord worden. Quasi elke keer als hij u benaderde maakte u hiervan melding bij de politie die u geruststelde en zei dat M. (...) spoedig gearresteerd zou worden. U werd echter nooit ondervraagd. Op een zeker ogenblik werd u wel gezegd dat er reeds een onderzoek lopende was naar uw neef die als leider van de extremistische moslimgroepering 'Grupi i Hakut' werd gezien. In november 2016 werd M. (...) tijdens een grootschalige operatie van de Albanese politie gearresteerd, samen met een honderdtal van zijn handlangers. Door het oprollen van deze bende werd een terroristische aanslag tijdens de voetbalwedstrijd tussen Albanië en Israël in het stadion van Shkodër verijdeld. U was opgelucht maar uw problemen waren niet van de baan. Als u vrienden of kennissen van M. (...) tegenkwam vroegen ze aan u om zich bij hen aan te sluiten en om mee naar Syrië te gaan. Van deze nieuwe feiten deed u geen aangifte bij de politie. U was de situatie immers beu en besloot Albanië te ontvluchten. In maart 2017 verliet u Albanië. U reisde naar Italië waar u bij uw schoonfamilie kon verblijven. In juni 2017 reisde u door naar België. Na uw vertrek uit Albanië kreeg uw zoon problemen met de entourage van M. (...). Omdat u niet meer in het land was, werd er aan hem gevraagd om mee te doen aan de gewapende strijd in Syrië. Uw zoon deed hiervan geen aangifte. Nadat uw echtgenote haar winkel had verkocht, verliet ook zij in oktober 2017 Albanië samen met jullie twee minderjarige dochters, I. (...) en M. (...). Uw zoon A. (...) verliet Albanië uiteindelijk op 7 januari 2018. Hier kwam hij aan op 17 januari 2018. Hoewel hij veroordeeld werd voor terrorisme, werd M.H. (...) in 2018 vrijgelaten uit de gevangenis. U vermoedde dat hij de Albanese autoriteiten omgekocht heeft. Jullie verzochten uiteindelijk op 22 november 2018 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door uw neef M.H. (...) en/of zijn entourage. Bovendien gaan uw dochters in België naar school en kennen ze de taal reeds waardoor zij niet wensen terug te keren naar Albanië. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Na uw vertrek uit Albanië verbleef u eerst een periode in Italië zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Na twee en een halve maand reisde u verder naar België (CGVS, p. 6). Echter, toen u hier in juni 2017 aankwam nam u evenmin een actieve houding aan om hulp en/of bescherming te verkrijgen van de Belgische asielinstanties, integendeel. Het duurde tot 22 november 2018, i.e. bijna anderhalf jaar na uw aankomst in België, alvorens u uw nood aan bescherming kenbaar maakte ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Dezelfde bemerkingen kunnen voor uw zoon opgeworpen worden. Ook hij verbleef een periode in Italië alvorens jullie in België te vervoegen en ook hij diende in België niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 5). Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden van iemand die voor zijn leven vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. Jullie rechtvaardiging dat jullie geen asiel wilden aanvragen en dat jullie hoopten dat de situatie zou afkoelen (CGVS, p. 14 en 15; CGVS zoon A.M. (...), p. 12), overtuigt niet gelet op de ernst van de (doods)bedreigingen die jullie beweerden gekregen te hebben. Uw houding

en deze van uw naaste familieleden, met name dat jullie in Italië niet om internationale bescherming verzochten en dat jullie in België geruime tijd wachtten alvorens een dergelijk verzoek in te dienen, kan dan ook op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Daarnaast kunnen er een aantal tegenstrijdige elementen opgemerkt worden tussen jullie verklaringen. Zo stelde u dat uw neef M.H. (...) u niet alleen in en rond de moskee aansprak om mee te gaan strijden in Syrië maar ook regelmatig naar uw woning toekwam (CGVS, p. 9). Uw zoon daarentegen verklaarde dat M. (...) u enkel aansprak aan de moskee, van eventuele bezoeken aan uw woning had hij geen weet (CGVS zoon A.M. (...), p. 7). Na de arrestatie van M. (...) stelde u dat zijn handlangers, als ze u per toeval op straat kruisten, u aanspraken om mee te gaan strijden in Syrië (CGVS, p. 13). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zijn handlangers elke dag naar jullie woning toekwamen om u onder druk te zetten (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7). Na uw vertrek uit Albanië stelde u voorts dat uw zoon problemen kreeg. Hij werd lastig gevallen door verschillende handlangers van M. (...) (CGVS, p. 14). Uw zoon daarentegen gaf aan dat hij door één handlanger van M. (...), telkens dezelfde persoon, werd aangesproken (CGVS zoon A.M. (...), p. 9 en 10). Hoewel uw echtgenote zei dat zijn problemen bleven aanhouden tot aan zijn vertrek uit Albanië – ze vermoedde dat hij werd lastig gevallen tot de dag voor zijn vertrek – (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 8 en 9), verklaarde A. (...) dat het laatste incident zich voordeed vijf maanden voordat hij Albanië ontvluchtte (CGVS zoon A.M. (...), p. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie problemen met M.H. (...) en diens entourage ten zeerste.

Ook betreffende uw pogingen om politiebescherming te verkrijgen voor uw problemen met M.H. (...) zijn er een aantal bevreemdende elementen terug te vinden in jullie verklaringen. U verklaarde dat u telkens u door M. (...) onder druk werd gezet naar de politie ging. Gevraagd of u dan elke keer dat hij u vroeg om te strijden naar de politie ging, preciseerde u dat u niet elke keer ging, maar wel veel (CGVS, p. 11). Volgens uw zoon en uw echtgenote ging u evenwel slechts twee of drie keer naar het politiekantoor om de aanhoudende dreigementen van M. (...) aan te kaarten (CGVS zoon A.M. (...), p. 7; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7). Ook is het allerminst aannemelijk dat de politie, hoewel zij een onderzoek gestart waren naar M.H. (...) en zijn bende en heel wat verschillende voorbereidende onderzoeksdaaden, zoals het afnemen van verschillende getuigenverklaringen, hadden gesteld, u niet ondervraagd zou hebben over de problemen die u met M. (...) kende (CGVS, p. 13). Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde aangiftes bij de politie tegen uw neef M. (...) en bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met hem.

Gelet op het geheel van voorgaande rijzen er zeer ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van jullie problemen met uw neef M.H. (...) en zijn entourage.

Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt rijzen er immers ernstige twijfels bij de waarachtigheid van uw pogingen om bij de Albanese autoriteiten melding te maken van uw problemen met M.H. (...). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon de autoriteiten M. (...) en zijn bende oprolden, u geen stappen heeft ondernomen tegen zijn handlangers die de dans ontsprongen waren en die u na de arrestatie van hun leider onder druk bleven zetten (CGVS, p. 13). Ook uw zoon richtte zich nooit tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 14; CGVS zoon A.M. (...), p. 10). Uw opwerping dat de bescherming van de Albanese autoriteiten niet afdoende is (CGVS, p. 15; CGVS zoon A.M. (...), p. 12), overtuigt niet. In dit verband dient immers nogmaals onderstreept te worden dat M.H. (...) en zijn handlangers werden gearresteerd en veroordeeld, hetgeen blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 11-13) en de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het Hooggerechtshof in 2017 zijn initiële gevangenisstraf heeft omgezet in huisarrest. Dat M.H. (...) intussen op vrije voeten zou zijn, zoals u beweerde, doet geen afbreuk aan het feit dat hij gearresteerd en veroordeeld werd en dat de Albanese autoriteiten bijgevolg bereid en in staat zijn om tegen M.H. (...) en zijn entourage op te treden. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie

verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In uw specifieke situatie dient benadrukt te worden dat uit diezelfde informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten verschillende maatregelen namen tegen Albanese staatsburgers die radicale islamistische groeperingen steunen of willen deelnemen aan de gewapende strijd. Bovendien wordt Albanië samen met Kosovo gezien als de “kampioenen” van de repressieve aanpak. In beide landen werden door de politie in samenwerking met het parket en de geheime diensten arrestaties uitgevoerd en strafzaken opgestart tegen groepen die betrokken waren bij de rekrutering van Syriëstrijders, zoals dus ook gebeurde in het geval van uw neef M.H. (...) en zijn bende ‘Grupi i Hakut’ (CGVS, p. 11-13). Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Betreffende uw opwerping dat M.H. (...) heden opnieuw een vrij man is en de gevangenis kon verlaten omdat hij de bevoegde autoriteiten omkocht (CGVS, p. 12), dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat ook deze verklaringen niet overtuigen. Gevraagd waarop u zich baseerde om dergelijke uitspraken te doen stelde u dat u op het nieuws altijd maar hoorde dat de Albanese rechters corrupt zijn, maar concrete aanwijzingen had u in dit verband evenwel niet (CGVS, p. 12). Bovendien stelt de beschikbare informatie dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voor wat betreft jullie verklaringen dat jullie niet willen terugkeren naar Albanië omdat jullie dochters hier in België naar school gaan en de taal reeds kennen (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 9) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is

geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart kan niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en uw nationaliteit worden immers niet betwist.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en uw zoon eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling van de zaak

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift in een eerste middel op “DE SCHENDING VAN DE PRINCIEPEN VAN RESPEKT VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, DE GOEDE ADMINISTRATIE, DE BILLIJKE PROCEDURE EN VAN HET CONTRADICTOIRE ALS ALGEMEEN RECHTSPRINCIPE”.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting. Daarbij stelt hij onder meer:

“Een voorstel van Europese directief betreffende de minimale normen aangaande de toekenningprocedure en het intrekken van de status van vluchteling in de lidstaten stelt in zijn artikel 8 : “Op het einde van het persoonlijke onderhoud is de beambte minstens gehouden tot het voorlezen aan de ondervraagde, van het proces-verbaal van het onderhoud, met hoge stem om hem te kunnen vragen of hij akkoord gaat met de inhoud van dit proces-verbaal»;

Vervolgens betoogt hij:

“In dit geval, heeft de verzoeker de notities van het persoonlijk onderhoud ontvangen. Deze zijn echter in het Nederlands geschreven. De verzoeker begreep echter niet het onderwerp van de brief ontvangen van het CGVS, noch de inhoud ervan.

Van de verzoeker, van Albanese nationaliteit, mag niet worden verwacht dat hij de notities van het CGVS onderzoekt en opmerkingen maakt over de transcriptie van zijn hoorzitting.

Het eerste middel genomen uit de schending van de principes van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, de rechtvaardige procedure en het contradictoire, als rechtsprincipe is ernstig.”

2.1.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij het CGVS verwijt dat de notities van het persoonlijk onderhoud en het schrijven waarmee deze notities aan hem werden overgemaakt werden opgesteld in het Nederlands.

Dient immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes

maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald."

Verzoeker verklaarde blijkens de in het administratief dossier opgenomen bijlage 26 tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand te verzoeken van een tolk Albanees. Hij werd ervan in kennis gesteld dat de taal waarin zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht zou worden het Nederlands was. Aldus was het CGVS ertoe gehouden om bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming de Nederlandse taal te gebruiken.

Op welke (bindende) juridische basis verzoeker meent dat de notities van het persoonlijk onderhoud en de begeleidende brief aan hem hadden moeten worden overgemaakt in een andere taal en hoe verzoekers rechten geschonden zouden zijn door de correcte toepassing vanwege het CGVS van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, kan dan ook niet worden ingezien.

Voorts blijkt dat verzoeker ten overstaan van het CGVS te kennen gaf dat hij een advocaat had die hem kon helpen bij het kennisnemen van Nederlandstalige stukken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Verzoeker toont verder op generlei wijze aan dat hij in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om binnen de termijn voor het indienen van onderhavig beroep samen met deze advocaat de bijstand van een tolk te verkrijgen teneinde kennis te nemen van en opmerkingen te kunnen formuleren over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Derhalve is het post factum geuite verwijt dat de notities van het persoonlijk onderhoud voor hem niet in het Albanees werden vertaald hoe dan ook niet dienstig.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op "DE SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28.07.1951, HET ARTIKEL 26 VAN HET INTERNATIONAAL PART VAN NEW-YORK VAN 19.12.1966, HET ARTIKEL 14 VAN DE CONVENTIE VAN BEVEILIGING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN VAN 04.11.1950, HET ARTIKEL 4 VAN HET PROTOKOL NR. 4 VAN 16.11.1963 EN HET ARTIKEL 1 VAN HET PROTOKOL NR. 12 VAN 04.11.2000 TOT DE CONVENTIE VAN BEVEILIGING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN".

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting, benadrukt daarbij dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet worden onderzocht en vervolgt:

"De asielaanvraag van de verzoeker werd niet door het CGVS onderzocht met de vereiste ernst en dit alleen wegens zijn Albanese nationaliteit.

Zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van de kandidaten vluchteling uit Albanië, hebben de Belgische Overheden al een negatief a priori ten overstaande van deze. Vooral omdat Albanië door de Belgische staat wordt beschouwd als een zogenaamd ("veilig land").

Door de betwiste beslissing te nemen, miskende het CGVS de voornoemde internationale conventies, aan de welke België toegetreden is."

2.2.2. Verzoekers voormelde betoog kan niet worden gevolgd. Dat zijn verzoek om internationale bescherming louter omdat hij Albanees is niet of niet ernstig zou zijn onderzocht en dat het CGVS vooringenomen was en reeds bij voorbaat uitging van een negatieve beslissing, mist immers klaarblijkelijk iedere feitelijke grondslag.

Vooreerst betreft dit namelijk een loutere, manifeste en aperte miskennis van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier (waaronder de verklaringen van verzoeker en diens familieleden, de door verzoeker neergelegde documenten en de informatie in de map 'landeninformatie'). Uit de beslissing en het dossier blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming weldegelijk, terdege en op individuele en ernstige wijze werd onderzocht en dat de bestreden beslissing daarbij geschraagd is op de voormelde, in het in het administratief dossier opgenomen stukken.

Verzoeker brengt daarenboven geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing

ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.1.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op "DE SCHENDING VAN HET ARTIKEL 57/6/2 §1 VAN DE VREEMDELINGENWET, HET ARTIKEL 14 VAN DE UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS VAN 10.12.1948, DE ARTIKELEN 1 EN 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28.07.1951, HET ARTIKEL 3 VAN DE EUROPESE CONVENTIE VAN DE RECHTEN VAN DE MENS VAN 04.11.1950 ALSOOK DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE MOTIVATIE VAN DE ADMINISTRATIEVE AKTEN".

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting.

Vervolgens doet hij, omtrent de reden waarom hij in Italië en België niet eerder verzocht om internationale bescherming, gelden:

"Terwijl de verzoeker Albanië in maart 2017 ontvluchtte en zich bij een aantal kennissen in Italië voegde. Dit verblijf was slechts tijdelijk, hoogstens een paar weken, wachtend op de situatie om in Albanië te kalmeren. Op dat moment hoopte de verzoeker snel terug te keren naar zijn land van herkomst, dus hij zocht geen internationale bescherming in Italië.

(...)

De verzoeker vluchtte uit Italië omdat hij vreesde dat zijn medeplichtigen hem zouden vinden, zo dicht bij Albanië. Hij ging toen naar België, waar andere kennissen verbleven. Hij was opnieuw niet van plan lang in België te blijven, zijn familie was in Albanië gebleven. In het aangezicht van de vervolging, vluchtten de vrouw en twee dochters, dan de zoon van de verzoeker uit Albanië. Ze sloten zich aan bij de verzoeker in België. Omdat de verzoeker en zijn familie vreesden voor hun leven in Albanië, besloten ze om een asielaanvraag in te dienen in België.

Het enkele tijdsverloop tussen de aankomst van de asielzoeker en zijn gezin in België, en het indienen van hun asielverzoeken volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico te betwisten."

Over de tegenstrijdigheid inzake de plaatsen waar verzoeker werd benaderd, doet verzoeker gelden dat zijn zoon tijdens deze bezoeken afwezig was. Hij heeft de bedreigingen thuis nooit gezien.

Verder werd verzoeker op straat en thuis bedreigd door de medeplichtigen van M.H. Zijn vrouw kon natuurlijk alleen maar getuigen van de bedreigingen die zij zelf zag en die thuis plaatsvonden.

Verzoeker werd voorts lastig gevallen door verschillende handlangers van M.H. Zijn zoon slechts door één handlanger. Misschien had verzoeker de vraag verkeerd begrepen of misschien was er een vertaalprobleem omdat de tolk uit Kosovo was en een ander dialect sprak.

De bedreigingen ten aanzien van de zoon van verzoeker duurden tot enkele dagen, misschien vijf dagen, voor diens vertrek maar in ieder geval niet vijf maanden. Verzoekers zoon betwist zulke opmerkingen.

Verzoeker ging meermaals naar de politie, zonder dat hij zich dit beter kan herinneren. Misschien ging hij twee of drie keren naar de politie, zoals zijn vrouw en zoon zeggen.

Verzoeker bevestigt dat hij door de politie niet werd ondervraagd over zijn neef. De politie gaf aan dat zij M.H. kende en zou arresteren. De getuigenis van verzoeker over de bedreigingen was niet nodig omdat ze serieuzere bewijzen hadden.

Waar hem verweten wordt dat hij geen voldoende bescherming zocht, wijst verzoeker erop dat hij met de politie sprak over zijn neef doch zonder resultaat. Hoewel sommige van diens handlangers werden gearresteerd, bleven andere handlangers hem lastig vallen. Verzoeker kon geen vertrouwen hebben in de autoriteiten omdat zij neef snel werd vrijgelaten.

Verzoeker ontkent dat de Albanese autoriteiten bereid en in staat waren om tegen zijn neef stappen te ondernemen. De vrijlating van zijn neef getuigt van de corruptie. Zijn neef kon zich vrijkopen uit de gevangenis.

Verzoeker benadrukt dat hij de informatie waarop het CGVS zich baseert voorafgaand aan het gehoor niet kon lezen. Er werd zelfs niet op deze informatie gewezen. Dit vormt volgens verzoeker een

flagrante schending van de rechten van verdediging. Verder wijst verzoeker erop dat de in Albanië genomen maatregelen gelet op de wijdverbreide corruptie aldaar in de praktijk weinig effect hebben. Het CGVS erkent voorts zelf dat er nog hervormingen nodig zijn. "De aanklacht tegen een corrupte politieagent is mogelijk, maar de hogere autoriteit zal geen actie ondernemen tegen de betaling van geld. De klager riskeert vergelding.

Het bestaan van anti-corruptiewetten is slechts een illusie. Sommige mensen worden bijvoorbeeld gearresteerd, ze worden snel vrijgelaten of veroordeeld tot kleine straffen."

"Het CGVS be vraagt de uitspraken van de verzoeker. Deze werd gehoord zonder de aanwezigheid van een advocaat. Het CGVS had de aanvrager moeten toelaten om een dossier in te dienen ter ondersteuning van zijn overwegingen.

Waarom kan het CGVS zich baseren op informatie die niet aan de verzoeker is voorgelegd en kan hij de verzoeker de mogelijkheid ontnemen om zijn beweringen te onderbouwen?

De verzoeker produceert een geïnventariseerd dossier van tentoongestelde stukken die de huidige situatie in Albanië over corruptie laten zien. Deze situatie is een uitdaging en wordt verstoord door internationale organisaties. Albanië heeft enige vooruitgang geboekt, maar wordt nog steeds fundamenteel getroffen door corruptie."

Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de nietigheid van de bestreden beslissing te bevelen.

2.3.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie inzake corruptie in Albanië bij het verzoekschrift (bijlagen 1-6).

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, in casu en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.2. De Universele Verklaring van de rechten van de mens heeft verder slechts de waarde van een beginselenverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht. Derhalve is de verwijzing naar artikel 14 van voornoemde verklaring niet dienstig.

2.3.2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.2.6. Evenmin betwist of weerlegt verzoeker de bestreden beslissing waar met recht gesteld wordt:

“Voor wat betreft jullie verklaringen dat jullie niet willen terugkeren naar Albanië omdat jullie dochters hier in België naar school gaan en de taal reeds kennen (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 9) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.”

Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

2.3.2.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar zijn land omwille van een nood aan internationale bescherming. Deze zou voortspuiten uit de problemen die hij er kende met zijn neef M.H.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming worden echter vooreerst op fundamentele wijze ondermijnd door het bijzonder laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming en dit van zijn familieleden in België. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Na uw vertrek uit Albanië verbleef u eerst een periode in Italië zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Na twee en een halve maand reisde u verder naar België (CGVS, p. 6). Echter, toen u hier in juni 2017 aankwam nam u evenmin een actieve houding aan om hulp en/of bescherming te verkrijgen van de Belgische asielinstanties, integendeel. Het duurde tot 22 november 2018, i.e. bijna anderhalf jaar na uw aankomst in België, alvorens u uw nood aan bescherming kenbaar maakte ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Dezelfde bemerkingen kunnen voor uw zoon opgeworpen worden. Ook hij verbleef een periode in Italië alvorens jullie in België te vervoegen en ook hij diende in België niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 5). Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden van iemand die voor zijn leven vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. Jullie rechtvaardiging dat jullie geen asiel wilden aanvragen en dat jullie hoopten dat de situatie zou afkoelen (CGVS, p. 14 en 15; CGVS zoon A.M. (...), p. 12), overtuigt niet gelet op de ernst van de (doods)bedreigingen die jullie beweerden gekregen te hebben. Uw houding en deze van uw naaste familieleden, met name dat jullie in Italië niet om internationale bescherming verzochten en dat jullie in België geruime tijd wachtten alvorens een dergelijk verzoek in te dienen, kan dan ook op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich ertoe te herhalen dat hijzelf en zijn familieleden hoopten dat de situatie zou kalmeren. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker en zijn familieleden nalieten dit te doen en dermate lang talmden alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hunner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven legden verzoeker en diens zoon tegenstrijdige verklaringen af over de plaatsen waar verzoeker door M.H. zou zijn benaderd om mee te gaan strijden in Syrië. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Zo stelde u dat uw neef M.H. (...) u niet alleen in en rond de moskee aansprak om mee te gaan strijden in Syrië maar ook regelmatig naar uw woning toekwam (CGVS, p. 9). Uw zoon daarentegen verklaarde dat M. (...) u enkel aansprak aan de moskee, van eventuele bezoeken aan uw woning had hij geen weet (CGVS zoon A.M. (...), p. 7).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Zelfs indien zijn zoon ten tijde van de bedreigingen niet thuis zou zijn geweest, kon worden verwacht dat verzoeker hem hierover zou hebben ingelicht. Gezien verzoeker en zijn familieleden hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, kon immers redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Verder legden verzoeker en diens echtgenote incoherente verklaringen af over de bedreigingen vanwege de handlangers van M.H. nadat M.H. werd gearresteerd. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Na de arrestatie van M. (...) stelde u dat zijn handlangers, als ze u per toeval op straat kruisten, u aanspraken om mee te gaan strijden in Syrië (CGVS, p. 13). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zijn handlangers elke dag naar jullie woning toekwamen om u onder druk te zetten (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij gaf, gevraagd hoe vaak dit gebeurde, duidelijk aan dat hij door de handlangers van M.H. werd bedreigd: “Niet elke dag, maar soms, als ze mij toevallig zagen op straat, dan gebeurde dat wel eens” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.13). Zijn echtgenote verklaarde in het kader van dezelfde vraagstelling echter: “Ze kwamen elke dag naar ons huis, maar ook in de moskee was het. Er was een binnenkoer en een voordeur, ze zieden steeds dat ze een boodschap van M. (...) hadden” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p.7). Deze verklaringen zijn duidelijk, zijn niet voor interpretatie vatbaar en kunnen niet met elkaar worden gerijmd. Zij laten geen ruimte voor nuancering. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, kon, zo verzoeker zowel soms op straat als alle dagen in zijn woning zou zijn bedreigd, bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote dit beide zo zouden hebben verklaard tijdens hun respectieve onderhouden bij het CGVS.

Daarenboven legden verzoeker en diens zoon tegenstrijdige verklaringen af over de handlanger(s) van M.H. die verzoekers zoon nog zouden hebben bedreigd nadat verzoeker het land reeds had verlaten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Na uw vertrek uit Albanië stelde u voorts dat uw zoon problemen kreeg. Hij werd lastig gevallen door verschillende handlangers van M. (...) (CGVS, p. 14). Uw zoon daarentegen gaf aan dat hij door één handlanger van M. (...), telkens dezelfde persoon, werd aangesproken (CGVS zoon A.M. (...), p. 9 en 10).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker de vraag “misschien” verkeerd had begrepen of dat er “misschien” een vertaalprobleem was, kan niet worden gevolgd. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het opwerpen van dergelijke algemene en hypothetische, niet gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen om de voormelde motieven te weerleggen. Bovendien kan dit betoog gelet op de duidelijke, spontane en herhaalde aard van verzoekers verklaringen hoegenaamd niet overtuigen. Verzoeker zelf gaf spontaan aan dat “ze ook wel bezig met hem” waren tot zijn zoon ook vertrok. Gevraagd om dit te preciseren, stelde hij: “Al de kameraden van mijn neef, ze wisten heel goed waar hij woonde natuurlijk”. Even verder gaf hij nogmaals aan: “Nadat ik vertrokken was en ze het doorhadden, zeiden ze tegen hem dat omdat ik er niet was, hij mee moest gaan vechten”. Nadien had hij het nog meermaals over meerdere belagers (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.14).

Bovendien legden verzoekers echtgenote en zoon manifest tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die verzoekers zoon zou hebben gekend voorafgaand aan diens vertrek uit Albanië. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Hoewel uw echtgenote zei dat zijn problemen bleven aanhouden tot aan zijn vertrek uit Albanië – ze vermoedde dat hij werd lastig gevallen tot de dag voor zijn vertrek – (CGVS echtgenote A.M. (...), p. 8 en 9), verklaarde A. (...) dat het laatste incident zich voordeed vijf maanden voordat hij Albanië ontvluchtte (CGVS zoon A.M. (...), p. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie problemen met M.H. (...) en diens entourage ten zeerste.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij poneert dat zijn zoon betwist te hebben gesteld dat zijn problemen maar zouden hebben geduurd tot vijf maanden voor zijn vertrek en bevestigt dat deze problemen kende tot enkele dagen voor diens vertrek, dient immers te worden vastgesteld dat dit geheel niet strookt met en op generlei wijze afbreuk doet aan de eerdere, duidelijke en niet mis te verstane verklaringen van zijn zoon. Deze verklaarde, gevraagd wanneer het laatste incident was: "Vijf maanden voor mijn vertrek naar hier". Vervolgens gevraagd: "In die vijf maanden is er niets meer gebeurd mbt tot uw problemen?", antwoordde verzoekers zoon bovendien: "Zo is het ja" (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers zoon, p.10).

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ook betreffende uw pogingen om politiebescherming te verkrijgen voor uw problemen met M.H. (...) zijn er een aantal bevreemdende elementen terug te vinden in jullie verklaringen. U verklaarde dat u telkens u door M. (...) onder druk werd gezet naar de politie ging. Gevraagd of u dan elke keer dat hij u vroeg om te strijden naar de politie ging, preciseerde u dat u niet elke keer ging, maar wel veel (CGVS, p. 11). Volgens uw zoon en uw echtgenote ging u evenwel slechts twee of drie keer naar het politiekantoor om de aanhoudende dreigementen van M. (...) aan te kaarten (CGVS zoon A.M. (...), p. 7; CGVS echtgenote A.M. (...), p. 7)."

Opnieuw biedt verzoeker geen dienstige uitleg ter weerlegging van de voormelde motieven. Dat hij het zich niet meer zou kunnen herinneren of hij nu veel keren, dan wel slechts twee of drie keren naar de politie ging, is namelijk niet plausibel.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ook is het allerm minst aannemelijk dat de politie, hoewel zij een onderzoek gestart waren naar M.H. (...) en zijn bende en heel wat verschillende voorbereidende onderzoeksda den, zoals het afnemen van verschillende getuigenverklaringen, hadden gesteld, u niet ondervraagd zou hebben over de problemen die u met M. (...) kende (CGVS, p. 13). Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde aangiftes bij de politie tegen uw neef M. (...) en bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met hem."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gezien dergelijke getuigenis van verzoeker over het ronselen door M. van Syriëstrijders minstens een belangrijk bijkomend element zou kunnen vormen in het kader van het tegen deze persoon lopende terrorismeonderzoek, niet aannemelijk is dat verzoeker over zijn problemen met deze persoon niet nader zou zijn ondervraagd.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees voor vervolging ten aanzien van M.H.

De neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor verzoekers identiteit en deze van zijn vrouw en zijn kinderen doch hebben geen betrekking op het aangevoerde asielrelaas.

Gezien er niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees voor vervolging ten aanzien van M.H., kan kritiek op en het betoog en de informatie inzake de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, onder meer betreffende (de gehanteerde en al dan niet overgemaakte informatie over) de beschermingsmogelijkheden in Albanië, op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing en is deze kritiek verder niet dienstig.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog opmerkt dat het CGVS hem niet in kennis zou hebben gesteld van de gehanteerde informatie, kan overigens nog worden opgemerkt dat het CGVS geenszins de verplichting heeft om alle elementen die in de bestreden beslissing worden opgenomen reeds op voorhand ter kennis te brengen van de verzoeker om internationale bescherming. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud weldegelijk in kennis werd gesteld van het gegeven dat het CGVS over informatie beschikte waaruit blijkt dat de autoriteiten in Albanië stappen ondernemen om ronselaars tegen te gaan, dat er ook in de strijd tegen corruptie al grote stappen werden gezet en dat de autoriteiten in zijn concrete situatie stappen ondernamen om de problemen aan te pakken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.15). Dat het hem onmogelijk zou zijn gemaakt om hierover zelf informatie neer te leggen, wordt door verzoeker verder op generlei wijze gestaafd of onderbouwd en vindt niet de

minste steun in het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt nergens dat verzoeker bij het CGVS zou hebben gepoogd of verzocht om informatie neer te leggen en dat dit recht aan hem zou zijn ontzegd.

2.3.2.8. Verzoeker stelt in het verzoekschrift tevens op louter algemene wijze dat hij werd gehoord zonder advocaat. In dit kader kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot deze algemene verklaring, zonder dienaangaande enig betoog te voeren. Verder blijkt uit de stukken van het dossier nergens dat er een advocaat zijn tussenkomst zou hebben gemeld ten overstaan van het CGVS. In de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, net als in de oproeping van zijn echtgenote, werd bovendien door het CGVS geëxpliciteerd dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door een advocaat en/of een vertrouwenspersoon. Dient voorts opgemerkt dat het aan verzoeker behoort om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging en dat het zijn taak was om zijn verdediging op een diligente en alerte wijze te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze.

2.3.2.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangevoerde en besproken elementen. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist artikel 33 van dit verdrag in casu toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.2.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

De voormelde motieven gelden derhalve ook voor verzoeker.

Met de louter algemene bewering dat zijn verklaringen en deze van zijn ouders weldegelijk consistent zouden zijn, doet verzoeker aan de voormelde motieven op generlei wijze afbreuk.

Waar ook verzoeker daarnaast nog opmerkt dat het CGVS hem niet in kennis zou hebben gesteld van de gehanteerde informatie, kan worden opgemerkt dat het CGVS geenszins de verplichting heeft om alle elementen die in de bestreden beslissing worden opgenomen reeds op voorhand ter kennis te brengen van de verzoeker om internationale bescherming. Dat het verzoeker onmogelijk zou zijn gemaakt om hierover zelf informatie neer te leggen, wordt door verzoeker verder op generlei wijze gestaafd of onderbouwd en vindt niet de minste steun in het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt nergens dat verzoeker bij het CGVS zou hebben gepoogd of verzocht om informatie neer te leggen en dat dit recht aan hem zou zijn ontzegd.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift tevens op louter algemene wijze dat hij werd gehoord zonder advocaat. In dit kader kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot deze algemene verklaring, zonder dienaangaande enig betoog te voeren. Verder blijkt uit de stukken van het dossier nergens dat er een advocaat zijn tussenkomst zou hebben gemeld ten overstaan van het CGVS. In de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bovendien door het CGVS geëxpliciteerd dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door een advocaat en/of een vertrouwenspersoon. Dient in dit kader te opgemerkt dat het aan verzoeker behoort om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging en dat het zijn taak was om zijn verdediging op een diligente en alerte wijze te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze.

Verzoekers paspoort, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, bevat tot slot geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

2.3.2.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangevoerde en besproken elementen. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.2.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT